

Arbejdsret, i Særdeleshed naar man betænker, at Formanden ikke alene skal vejlede med Hensyn til Afgørelsen af selve Hovedsagen, men ogsaa tillige lede hele det processuelle, og da vi ikke ellers have mundtlig Procedure i vort Land, kommer han i Grunden til at staa som den, der skal bære noget helt nyt frem, han har ikke nogen Praksis andesteds fra at holde sig til, men han skal her danne noget nyt, og derfor er det af stor Vigtighed, at en saadan Mand beholder Stillingen i nogen Tid, thi det varer længe, inden man faar den tilstrækkelige Øvelse i slikt, og inden man bliver fæst i de Former, som denne Procedure skal have. Navnlig i Begyndelsen, hvor det hele skal udvikle sig til Dels gennem Praksis, er det af stor Vigtighed, at det er en øvet Haand, der leder det hele. De Herrer maa nemlig være paa det rene med dem selv om, at det, der har kunnet siges i Endringsforslaget under Nr. 20, er temmelig stitseret; thi skulde vi have fastsat Reglerne for en helt ny Procedure, maatte der selvfølgelig optages mange flere Paragraffer, og det er et temmelig stort Arbejde; det maatte saa blive noget lignende som hele Processloven. Det lader sig imidlertid ikke gøre, og derfor er det nødvendigt at gaa den Vej, at man ligesom stitserer Hovedpunkterne i Nr. 20, og saa i øvrigt støler paa, at der under en dygtig Formands Ledelse udvikler sig en Praksis med Hensyn til hele Fremgangsmaaden. Derfor anser jeg det for nødvendigt, at denne Mand bliver i Stillingen i nogen Tid, og jeg vilde endogsaa anse det for heldigt, om det skete jævnligt, at han blev genvalgt. Det er derfor, at jeg ikke anser det System, som er foreslaaet i Endringsforslaget under Nr. 12, som heldigt. Det maa jo, saa vidt jeg kan skønne, føre til eller i alt Fald kan det føre til en idelig Vækslen, og det er som sagt uden Analogier i vor Ret. Jeg tror ogsaa, jeg tør sige, at det heller ikke er indrettet i Frankrig, saaledes, som Forslaget her angiver. Jeg synes i det hele taget ikke, at det System, at Bifidderne vælge Formanden, er ret vel foreneligt undtagen med det fra det her foreliggende helt forskellige System, at der vælges en særskilt Formand i hver Sag, og det kan der jo ikke godt være Tale om. Det kan upaatvivlelig slet ikke gaa. Der maa være en Kontinuitet i Mandens Virksomhed; ellers vil det være umuligt at opbygge noget nyt. Om man i Tidens Løb, naar hele Institutionen har faaet Tid til at udvikle sig, kan finde Former, hvorunder man kan give Parterne, Arbejdsgiverne og Arbejderne, en Indflydelse paa Valget af Formanden, er en anden Sag; men jeg tror,

at det i ethvert Fald vil være rigtigt at vente dermed, indtil hele Institutionen har faaet en større Fæsthed, og navnlig indtil hele Procedureformen gennem Praksis har faaet en bestemt Stikelse, saaledes at det, om jeg maa udtrykke mig saa, kommer mere af sig selv i Henhold til den en Gang udviklede Praksis.

Hvad Endringsforslaget under Nr. 13 angaar, skal jeg ikke nægte, at jeg hellere havde set, at man var bleven staaende ved 25-Marsalderen; men jeg vil dog ikke betragte det som et Punkt af nogen overordentlig stor Vigtighed, og i alt Fald ikke som et Punkt, Loven burde strande paa. Min Frygt gaar egentlig nærmest ud paa, at saa unge Mennesker som 22-aarige ikke have den almindelige aandelige Modenhed i tilstrækkelig høj Grad i vort Klima. Det kan nok være, at de have opnaaet den sædvanlige Faguddannelse paa den Tid, men der er ogsaa den almindelige Uddannelse af den personlige Karakter at tage med i Betragtning, og saa vidt jeg ved, er det en almindelig Erfaring, at den ikke her til Lands har antaget den nødvendige Fæsthed i en saa ung Alder som 22-Marsalderen. — Hvad Endringsforslaget under Nr. 17 angaar, har det ligeledes tilfredsstillet mig at se, at Udvalget har foreslaaet Dagpenge ogsaa for Formanden. Det er jo for det første noget, som maatte være temmelig nødvendigt, naar man ikke vilde gøre det til et tvungent Ombud, saaledes som vi have forskellige andre Hverv, der ere tvungne Ombud, men det vilde være meget uheldigt, om en saadan Stilling skulde gøres til det. Det kan ikke altid ventes, at det skulde gaa godt, naar det var noget, man skulde være nødt til, uden at have Lyst dertil, og jeg tror, som den ærede Ordfører, at ligesom Billighed kræver, at man ikke uden Godtgørelse skal anvende en i Særdeleshed i Begyndelsen meget betydelig Tid paa dette Arbejde, saaledes er det ogsaa en Erfaringsætning, at Arbejdet gøres noget bedre, naar det vides, at det bliver betalt, især naar der er Tale om et Arbejde, der ikke bestaar i en enkelt Præstation, i at gøre en enkelt Ting, som man naturligvis nok kan gøre, men et Arbejde, der skal være stadigt, dagligt, eller i alt Fald ugentligt, fortsat gennem en længere Tid. Idet jeg for øvrigt henholder mig til den ærede Ordførers Udtalelse, skal jeg indtil videre blive staaende herved.

Indenrigsministeren (Hørring):

Jeg skal tillade mig at tage Ordet med Hensyn til det Afnit af det foreliggende